

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem v právní věci

žalobkyně: COFIDIS a.s., IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalované: M. K. , narozená
bytem

o zaplacení částky 23 942,37 Kč s příslušenstvím
rozsudkem pro zmeškání

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 23 942,37 Kč s kapitalizovaným úrokem ve výši 2 858,37 Kč a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12,75 % p.a. z částky 21 651,45 Kč od 31. 12. 2024 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 16 943,50 Kč k rukám Mgr. Marka Lošana, advokáta sídlem Praha, Na Florenci 2116/15, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby soud uložil žalované zaplatit výše uvedenou částku s tím, že mezi účastníky řízení byla dne 10. 11. 2024 uzavřena smlouva o úvěru číslo 91797743, na základě, které byl žalované poskytnut úvěr až do výše 30 000 Kč. Žalovaná však dluh řádně nehradila a

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

žalobkyně byla nucena prohlásit dluh za splatný ke dni 30. 8. 2024, když žalovaná částka sestává z jistiny ve výši 21 651,45 Kč a smluvních poplatků ve výši 2 290,92 Kč. Žalobkyně v žalobě a jejím doplnění řádně specifikovala, jak dospěla k výpočtu žalované částky.

2. Okresní soud v Lounech ve věci nařídil jednání na den 9. 1. 2026, ke kterému se žalovaná nedostavila, když je nutné zdůraznit, že žalované bylo řádně doručeno uložením na adresu uvedenou v centrální evidenci obyvatel. Žalobce za této situace navrhl, aby soud rozhodl ve věci rozsudkem pro zmeškání ve smyslu ustanovení § 153b odst. 1 o.s.ř.
3. Za této situace soud zkoumal, zda jsou splněny podmínky a předpoklady pro vydání tohoto rozsudku pro zmeškání. Soudem bylo zjištěno, že předvolání k jednání bylo žalované doručeno uložením dne 5. 12. 2025. Vzhledem k tomu, že jednání se konalo dne 9. 1. 2026 byla řádně splněna podmínka uvedená v ustanovení § 115 odst. 2 o.s.ř., dle kterého má být žalované doručeno předvolání 10 dnů před dnem konání jednání. Za této situace se pokládají tvrzení žalobkyně obsažená v žalobě o skutkových okolnostech týkajících se sporu za nesporná (§ 153b odst. 1 o.s.ř.).
4. Pokud jde o odůvodnění rozsudku řídil se soud ustanovením § 157 odst. 3 o.s.ř., ze kterého vyplývá, že soud zde uvede předmět řízení a důvody, pro které rozhodl rozsudkem pro zmeškání.
5. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobkyně měla ve věci plný úspěch a soud proto uložil žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 16 943,50 Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku v částce 958 Kč, odměny za právní zastoupení v částce 10 300 Kč, a to v souladu s ust. § 7 bodu 5 této vyhlášky v částce 2 060 Kč za jeden úkon (příprava a převzetí zastoupení, výzva k úhradě, sepsání žaloby a účast u jednání dne 9. 1. 2026), dále ze čtyř režijních paušálů po 450 Kč, cestovného právního zástupce žalobkyně k jednání u Okresního soudu v Lounech na trase Praha – Louny a zpět dne 9. 1. 2026 osobním automobilem Škoda Octavia, registrační značka [REDAKCE] v částce 500 Kč, náhrady promeškaného času v délce 2 půlhodin, t.j. 300 Kč a 21 % DPH v částce 2 635,50 Kč, když právní zástupce žalobkyně prokázal, že je plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech. V souladu s ust. § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. jsou však odvolacím důvodem pouze ty skutečnosti, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepříslušný soud I. stupně, rozhodnutí soudu I. stupně vydal vyloučení soudce nebo soud I. stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát a dále jsou odvolacím důvodem u rozsudku pro zmeškání skutečnosti nebo důkazy, jež má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání.

Louny 9. ledna 2026

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem v právní věci

žalobkyně: Home Credit a.s., IČO 26978636
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Pospiechem, LL.M.
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno

proti
žalovanému: M. G. narozený
bytem

o zaplacení částky 11 455 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 11 455 Kč s kapitalizovaným úrokem ve výši 1 520,44 Kč, s úrokem ve výši 12 % p.a. z částky 9 855 Kč od 16. 10. 2025 do zaplacení, s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 373,38 Kč, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,50 % p.a. z částky 11 455 Kč od 16. 10. 2025 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 2 615 Kč k rukám Mgr. Romana Pospiecha, LL. M, advokáta se sídlem Brno, Nové Sady 996/25, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svým návrhem domáhala proti žalovanému zaplacení částky ve výši 11 455 Kč, kterou jí žalovaný dluží na základě uzavřené Úvěrové smlouvy ze dne 9. 5. 2023, číslo: 7305051740, když sjednaný úvěrový rámec činil částku 10 000 Kč která byla žalovaným v plném rozsahu čerpána. Žalovaný v době trvání revolvingového úvěrového vztahu celkem načerpal částku 28 089,28 Kč, když žalovaný uhradil 21 168,45 Kč. Z důvodu nehrazení zbývajících částky dluhu byla žalobkyně nucena úvěr ke dni 18. 6. 2025 zesplatnit. Dlužná částka sestává z jistiny ve výši 9 855 Kč, poplatků ve výši 600 Kč a smluvní pokuty ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně v žalobě precizovala, jakým způsobem dospěla k výpočtu žalované částky.

Usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 2. 2026, č.j. 14 C 45/2026-14, které nabylo právní moci dne 13. 3. 2026 byli v souladu s ustanovením § 115a o.s.ř. vyzváni účastníci, aby se ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby ve věci bylo soudem rozhodnuto bez nařízení jednání. Žalobkyně s tímto postupem vyjádřila souhlas již v žalobě a žalovanému bylo usnesení doručeno uložením, přičemž následně zůstal ve věci zcela pasivní.

1. Podle § 115a o.s.ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popř. s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí; to neplatí ve věcech uvedených v § 120 odst. 2 o.s.ř.
2. Podle ustanovení § 2395 občanského zákoníku se úvěrující smlouvou o úvěru zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. V daném případě z doložených listinných důkazů lze dovodit závěr, že mezi účastníky vznikl platně smluvní vztah, účastníci uzavřeli dne 9. 5. 2023 smlouvu o úvěru, kterou žalobce poskytl žalovanému, částku výše specifikovanou. Žalovaný ve stanovené lhůtě dlužnou částku nezaplatil v plné výši, důsledně tomu se žalobce domáhá zaplatit dlužnou jistinu ve výši 9 855 Kč a částky specifikované v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Soud nárok žalobkyně shledal po právu a uložil žalovanému zaplatit tuto částku.
3. Vzhledem k tomu, že žalovaný je s plněním v prodlení, přiznal soud žalobkyni i úrok z prodlení v souladu s ustanovením § 1970 občanského zákoníku, podle kterého po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujedná-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. Úrok z prodlení činí, jak shora ve výroku I. uvedeno.
4. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 2 615 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 800 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 11 455 Kč sestávající z částky 400 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a t., z částky 400 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a t. a z částky 400 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 27. března 2026

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Drobílkem ve věci

žalobkyně: PROFI CREDIT Czech, a.s., IČO 61860069
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1
zastoupená advokátkou Mgr. Martou Ondačkovou
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1

proti

žalovanému:

J. S. [redacted] narozený [redacted]

trvale bytem [redacted]

doručovací adresa [redacted]

o zaplacení 106 044,82 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba se zamítá v části, ve které se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 102 840,82 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 98 939 Kč od 22. 11. 2025 do zaplacení, úrokem ve výši 73,10 % ročně z částky 82 598,92 Kč od 22. 11. 2025 do 15. 12. 2025 ve výši 3 857,52 Kč, úrokem ve výši 11,50 % ročně z částky 82 598,92 Kč od 16. 12. 2025 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy celkový tento úrok za dobu od 22. 11. 2025 dosáhne částky 298 684 Kč.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 3 204 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se obrátila dne 3. 2. 2026 ke zdejšímu soudu s žalobou, v níž uplatnila nárok na zaplacení částky ve výši 106 044,82 Kč s příslušenstvím. Nárok odůvodnila tím, že žalovaný s žalobkyní uzavřel prostřednictvím komunikace na dálku dne 24. 6. 2024 smlouvu o úvěru č. 9103326564, na základě níž mohl žalovaný čerpat úvěr do výše 100 000 Kč, a žalovaný se zavázal úvěr splatit spolu se smluvními úroky ve výši nominální úrokové sazby 73,10 % ročně v 36 pravidelných měsíčních splátkách ve výši 6 914 Kč. Žalovaný úvěr čerpal, nedodržel však řádně podmínky pro splácení, když uhradil před zesplatněním celkem pouze 96 796 Kč. Žalobkyně proto kromě vyúčtovaných smluvních pokut dále uplatnila právo okamžitého splacení všech závazků vyplývajících ze smlouvy a úvěr byl zesplatněn ke dni 20. 11. 2025. Po zesplatnění úvěru žalovaný ničeho neuhradil. Žalovaná částka 106 044,82 Kč se tak skládá z dosud neuhrazené části nové jistiny úvěru ve výši 97 341,83 Kč (přičemž tato nová jistina úvěru se skládala z původní jistiny poskytnutého úvěru ve výši 82 598,92 Kč a úroku za poskytnutí úvěru přirostlého ke dni zesplatnění ve výši 14 742,91 Kč), ze smluvní pokuty ve výši 998 Kč (2×499 Kč) za prodlení s úhradou splátek delším 30 dnů, z náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalovaného v celkové výši 600 Kč (3×200 Kč za prodlení s úhradou splátky delším 15 dnů), ze smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně z celkové dlužné nové jistiny od dne 22. 11. 2025 do dne vyhotovení žaloby (2. 2. 2026), v celkové kapitalizované výši 7 105,82 Kč, a příslušenství se skládá ze smluvního úroku ve výši 73,10 % ročně z (původní) jistiny 82 598,92 Kč od 22. 11. 2025 do 15. 12. 2025 a dále ve výši 11,50 % ročně z (původní) jistiny 82 598,92 Kč od 16. 12. 2025 do zaplacení (nejvýše však v částce 298 684 Kč), a ze zákonného úroku z prodlení z částky 98 939 Kč (součtu původní jistiny 82 598,92 Kč, přirostlých úroků 14 742,91 Kč, smluvních pokut ve výši 998 Kč, náhrady nákladů ve výši 600 Kč) od 22. 11. 2025 do zaplacení. Žalobkyně před uzavřením smlouvy řádně zkoumala úvěruschopnost žalovaného. Žalobkyně zjistila a ověřila příjem žalovaného a dále z hlediska výdajů vycházela ze sdělení žalovaného, která jsou zaznamenána ve formuláři hodnocení klienta. Dále vycházela z částky životního a existenčního minima a provedla lustraci žalovaného v NRKI. Žádné další výdaje žalovaný žalobkyni nesdělil a zároveň ve formuláři prohlášení klienta prohlásil, že veškeré sdělené údaje jsou úplné a pravdivé, nemá žádné splatné dluhy atp. V závěrečném návrhu pak žalobkyně navrhla, aby soud ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání, neboť žalovaný při jednání měl žalobou uplatněný nárok uznat.
2. Žalovaný k věci uvedl, že má zhruba desetiletou úvěrovou historii, nyní má dluhy z asi 15 úvěrů. Žalovaný opakovaně žádal o řešení jeho finanční situace skrze insolvenční řízení. Žalovaný chce své dluhy splatit, ale není schopen celkovou dlužnou částku hradit ani ve splátkách, proto je insolvence jedinou cestou, jak tuto situaci řešit. Nyní žalovaný učinil všechny kroky pro to, aby mu bylo schváleno oddlužení. prostřednictvím kterého chce dluhy hradit, kdy předpokládá, že dluhy budou uhrazeny do jednoho roku. Žalovaný poukázal na to, že nemá právní vzdělání, a proto není schopen podat žádné relevantní informace k úvěruschopnosti, k tomu, zda byl úvěr v této věci správně poskytnut, protože to nedokáže posoudit.
3. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním, která má za skutečnosti prokázané a rozhodující pro posouzení věci, odpovídající i skutkovému závěru. Žalovaný uzavřel s žalobkyní coby poskytovatelem spotřebitelského úvěru dne 24. 6. 2024 úvěrovou smlouvu č. 9103326564 ve znění jejího dodatku, na jejímž základě se žalobkyně zavázala poskytnout žalovanému úvěr ve výši 100 000 Kč a žalovaný se zavázal úvěr splácet společně s úroky v nominální výši 73,09 % ročně v 36 pravidelných měsíčních splátkách ve výši 6 914 Kč. RPSN činila 103,30 %. Dle bodu 2.2 smlouvy přirůstají úroky z poskytnuté jistiny úvěru k jistině, úroky po zesplatnění úvěru však mohou být sjednány v maximální souhrnné výši 120 % celkové částky, kterou by měl žalovaný zaplatit v případě řádného splácení. V případě prodlení žalovaného se splácením byla žalobkyně oprávněna požadovat uhrazení smluvní pokuty ve výši 499 Kč za

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

prodlení s každou splátkou delší než 30 dnů a dále měla žalobkyně právo požadovat náhradu účelně vynaložených nákladů (ve výši 200 Kč při prodlení s úhradou kterékoli splátky delší než 15 dnů dle bodu 6.2 smlouvy). Smlouva byla uzavřena prostřednictvím komunikace na dálku, kdy žalovaný nejprve požádal o poskytnutí úvěru, k čemuž sám přiložil požadované informace, zejména doklad o bankovním účtu, kopii občanského průkazu a listiny k ověření úvěruschopnosti. Bankovní účet žalovaného byl ověřen prostřednictvím tzv. identifikační platby ve výši 1 Kč. Po ověření úvěruschopnosti žalobkyně zaslala žalovanému veškerou smluvní dokumentaci a žalovaný následně projevil vůli smlouvu uzavřít ve formě SMS zprávy obsahující vygenerovaný jedinečný podpisový kód /viz smlouva o úvěru na č. l. 6, dodatek č. 1 ke smlouvě o úvěru na č. l. 39-40, předmluvní formulář na č. l. 17-20, podmínky podpisu na dálku na č. l. 38, základní informace o klientovi, doklad o úhradě identifikační platby, potvrzení o odeslané a přijaté SMS zprávě na č. l. 43-44, kopie občanského průkazu na č. l. 27-28, oznámení o schválení úvěru na č. l. 9/. Žalovaný úvěr čerpal, jistina ve výši 100 000 Kč mu byla vyplacena na jeho bankovní účet, se splácením úvěrových splátek se však dostával do prodlení, když uhradil před zesplatněním celkem pouze 96 796 Kč, tj. 14 splátek. Žalobkyně proto žalovaného postupně celkem 2 výzvami vyzvala k úhradě dlužné částky. Žalovaný ani tak své povinnosti dodatečně nesplnil, a žalobkyně proto přistoupila k zesplatnění úvěru ke dni 20. 11. 2025, o čemž byl žalovaný vyrozuměn oznámením /viz doklad o vyplacení úvěru na č. l. 35, sdělení banky o vyplacení úvěru na č. l. 58, karta klienta na č. l. 12, výzvy k zaplacení na č. l. 15-16, oznámení o zesplatnění na č. l. 14, dodejka na č. l. 13/. Žalobkyně naposledy vyzvala žalovaného k úhradě předžalobní výzvou /viz předžalobní výzva na č. l. 11 včetně podacího archu na č. l. 42/.

4. Soud však dále z hlediska skutkového stavu nemohl učinit skutkový závěr takový, že žalobkyně řádně provedla posouzení úvěruschopnosti (schopnosti splácet spotřebitelský úvěr) žalovaného s odbornou péčí. Žalobkyně skutečnost o zkoumání úvěruschopnosti sice tvrdila, avšak dostatečně neprokazovala tvrzení ohledně zkoumání výdajů žalovaného. Žalobkyně ohledně zkoumání úvěruschopnosti předložila formulář nazvaný hodnocení klienta, v kterém žalobkyně zaznamenala jednotlivé údaje. Podle údajů v tomto formuláři čistý měsíční příjem žalovaného ze zaměstnání činil 45 000 Kč, přičemž tato skutečnost byla doložena dalšími předloženými listinami, především doklady o výplatě mzdy za poslední 4 měsíce, včetně jedné výplatní pásky. Ke zkoumání příjmů tak soud nemá žádné výhrady. Měsíční výdaje žalovaného ve formuláři hodnocení klienta byly uvedeny ve výši 4 860 Kč (životní minimum) a ve výši 7 515 Kč na bydlení (nájemné, inkaso) a dále výdaje na dosavadní splátky žalobkyni ve výši 6 646 Kč. Celkové výdaje tak měly činit 19 021 Kč měsíčně. Ohledně formy bydlení bylo uvedeno „pronájem“ /viz hodnocení klienta na č. l. 21, doklady o výplatě mzdy na č. l. 22, 26, 83-84, zúčtování odměny za měsíc květen na č. l. 23-25, výpis poplatků z bankovního účtu na č. l. 29-30/. Žalovaný ve formuláři prohlášení klienta mimo jiné prohlásil, že nemá žádné splatné dluhy, nebyla proti němu podána žaloba, nenachází se v úpadku, veškeré údaje poskytnuté žalobkyni jsou pravdivé a úplné /viz prohlášení klienta na č. l. 32-33/. Žalobkyně dále v rámci prověřování úvěruschopnosti provedla lustraci žalovaného v registru NRKI, přičemž ve výstupu z této databáze je pouze uveden počet finančních institucí s žádostí 4, celková expozice 257 182 Kč, limit 105 000 Kč a dluh po splatnosti 29 671 Kč /viz výpis z NRKI na č. l. 34/.
5. Po právní stránce soud hodnotil věc podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“), a dle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „ZoSÚ“), vždy ve znění platném a účinném ke dni rozhodné právní skutečnosti.
6. Podle ust. § 2395 o. z. se smlouvou o úvěru úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
7. Podle ust. § 2 odst. 1 ZoSÚ je spotřebitelským úvěrem odložená platba, peněžitá zápůjčka, úvěr nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

8. Dle ust. § 86 odst. 1 ZoSÚ poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru důkladně posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě informací nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených k povaze, délce, výši a rizikovosti úvěru pro spotřebitele, získaných z relevantních vnitřních nebo vnějších zdrojů, včetně spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Dle odst. 2 poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje schopnost spotřebitele plnit povinnosti sjednané ve smlouvě, zejména splácet sjednané splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů a dalších údajů o finanční a ekonomické situaci spotřebitele, jako jsou údaje o jeho majetku a závazcích a o způsobu plnění dosavadních dluhů (...).
9. Dle ust. § 87 odst. 1 ZoSÚ poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
10. Dle ust. § 588 o. z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přiči dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.
11. Dle ust. § 2991 odst. 1 o. z. ten, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Dle odst. 2 se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. Po provedeném dokazování a hodnocení důkazů každého jednotlivě a všech v jejich vzájemné souvislosti soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a v plném rozsahu jí včetně příslušenství vyhověl.
12. Po provedeném dokazování a hodnocení důkazů každého jednotlivě a všech v jejich vzájemné souvislosti soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná pouze částečně. Soud neshledal podmínky pro vydání rozsudku pro uznání ve smyslu § 153a odst. 1 o. s. ř., neboť v projevu žalovaného před soudem neidentifikoval výslovné uznání uplatněného nároku. Žalovaný toliko obecně projevil vůli prostřednictvím oddlužení splatit své dluhy. Naopak žalovaný výslovně neuznal konkrétní žalobou uplatněný nárok. Naopak v závěrečné řeči uvedl, že není schopen posoudit, zda byla řádně prověřována jeho úvěruschopnost před uzavřením smlouvy, a tudíž není schopen ani posoudit oprávněnost nároku. Nadto soud uvádí, že podle § 153a odst. 2 ve spojení s § 99 odst. 2 o. s. ř., rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž je uplatněný nárok v rozporu s právními předpisy. Jak bude podrobně popsáno níže, soud dospěl k závěru, že předmětná smlouva o spotřebitelském úvěru je absolutně neplatná, neboť žalobkyně nedostála svých povinností ve smyslu § 86 ZoSÚ. Žalobou uplatněný nárok je tak v rozporu s právními předpisy, nejsou tudíž splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, i kdyby byl žalovaný skutečně žalobou uplatněný nárok výslovně uznal.
13. V dalším řízení se pak soud především zabýval otázkou, zda ze strany žalobkyně coby poskytovatele spotřebitelského úvěru byla před vlastním uzavřením smlouvy splněna zákonná povinnost zkoumat s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele, tedy žalovaného. V tomto směru nelze než konstatovat, že žalobkyně své povinnosti ve smyslu ust. § 86 ZoSÚ nedostála.
14. Soud konstatuje, že žalobkyně ani přes poskytnuté poučení podle § 118a o. s. ř. neprokázala, že by dostatečným způsobem a s odbornou péčí zkoumala a ověřovala skutečné výdaje žalovaného. Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

Žalobkyně se při posuzování úvěruschopnosti žalovaného v zásadě spokojila pouze se sdělenými údaji ze strany žalovaného, které jsou zaznamenány ve formuláři hodnocení klienta. Takový postup žalobkyně soud nemohl hodnotit jako souladný se zákonem o spotřebitelském úvěru, neboť není postačující, aby žalobkyně vyšla pouze z nedoloženého osobního prohlášení žalovaného o osobních, výdělkových a majetkových poměrech, neboť odborná péče předpokládá, že věřitel údaje získané od spotřebitele náležitě ověří (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).

15. Žalobkyně v daném případě řádně zjistila a ověřila pouze příjmy žalovaného, nicméně skutečné výdaje, a to ani ty podstatné, zjišťovány a ověřovány nebyly. Pouhé doplnění čísel do formuláře žalobkyně k hodnocení klienta, aniž je zřejmé, na základě čeho a jak byly tyto údaje získány, nelze považovat za zákonem vyžadované posouzení „na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací“. V souladu se shora citovaným ust. § 86 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovatel předmětné posouzení činí zejména na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele, a dále způsobu plnění dosavadních dluhů. Výdaji žalovaného se žalobkyně měla zabývat o to pečlivěji, když z výpisu NRKI vyplynulo, že žalovaný má již několik dalších úvěrových produktů s celkovou výší dluhu 257 182 Kč, a dokonce je již ohledně částky 29 671 Kč po splatnosti, stejně jako proto, že deklarovaná výše nákladů na bydlení, tj. 7 515 Kč, se jeví být velmi podhodnocena. Povinnosti zkoumat výdaje žalovaného se přitom nelze zprostit tím, že žalobkyně přenesla tuto svou odpovědnost na žalovaného s tím, že žalovaný prohlásil, že veškeré údaje poskytnuté žalobkyni jsou pravdivé a úplné že nemá žádné jiné splatné dluhy. Zákon povinnost zkoumat a prověřovat úvěruschopnost žadatele o úvěr ukládá poskytovateli, nikoli spotřebiteli. Pokud žalovaný při sjednávání úvěru uvedl nesprávné údaje o své majetkové situaci nebo nějaké údaje vědomě zatajil, mohlo mít takové jednání i trestněprávní následky (viz § 211 trestního zákoníku týkající se úvěrového podvodu). Nicméně ani v takovém případě by žalobkyně nebyla zbavena své povinnosti nespolehat se pouze na sdělené údaje žalovaným, ale tyto údaje náležitě ověřit, jak jí ukládají zmíněná ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru.
16. Pokud tedy žalobkyně za této situace žalovanému úvěr poskytla, aniž se blíže zabývala majetkovou situací žalovaného a nevyžádala si například výpisy z jeho bankovního účtu, ze kterého by nepochybně získala ucelený přehled o majetkové situaci žalovaného, nelze uzavřít, že by splnila v dostatečné kvalitě své povinnosti podle již citovaného § 86 odst. 1 ZoSÚ.
17. Soud k výše uvedenému dodává, že tyto závěry jsou zcela v souladu i s judikaturou. Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18, mj. zdůraznil, že „poskytovatel úvěru, kdy dlužník je v postavení spotřebitele, má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit“ s tím, že by „státní moc neměla poskytovat ochranu právům subjektu, který nejenže neprovedl finanční možnosti toho, komu přijal své peníze, ale také toho, kdo úvěr neposkytl s odůvodněnou důvěrou v to, že bude řádně splacen, nýbrž spíše s cílem dosažení (většího) zisku realizací mnohdy násobného zajištění původního dluhu, k němuž žadatel úvěru - dlužník, ať už z nevědomosti, z bezvýhodnosti aktuální životní situace nebo i z vlastní nezodpovědnosti a lhostejnosti přistoupil.“ Konečně uvedl, že „obecné soudy by měly poskytovatele úvěru vést k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit.“ V daném případě však s ohledem na nedostatečné zkoumání výdajů žalovaného nelze uzavřít, že by se ze strany žalobkyně o takové přesvědčivé zkoumání, s ohledem na zjištění, která z hodnocení klienta a předložených listin vyplývala, skutečně jednalo. S těmito závěry pak nekoliduje ani usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2019, sp. zn. 4 Tdo 238/2019, který se věcí zabýval zejména v trestní rovině. Nicméně rovněž uvedl, že „úvěrové společnosti vycházejí zejména z údajů o příjmu a výdajích žadatelů a informací o úhradě jeho předchozích dluhů, když za dostatečné se považují údaje o příjmech a výdajích spotřebitele, ze kterých je věřitel schopný získat objektivní obraz o jeho finanční situaci. Současně je nezbytné zdůraznit, že posuzování splnění povinnosti úvěrové společnosti posoudit schopnosti žadatele hradit úvěr, je třeba vždy posuzovat z toho hlediska, jaké údaje úvěrová společnost po žadateli požadovala, když tyto primárně tvoří základní podklad pro

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

ověřování úvěruschopnosti konkrétního žadatele, když tím, že tento sdělí určité údaje je vytvořen podklad pro následné prověřování. Při posuzování splnění povinnosti úvěrové společnosti posoudit schopnost žadatele úvěr splatit nelze také pominout výši požadovaného úvěru. Jiné požadavky na splnění této povinnosti budou kladeny v případě žádosti o úvěr ve výši několika tisíc korun a jiném v případě statisícových částek. Zároveň platí, že na úvěrových společnostech nelze považovat stoprocentní míru obezřetnosti, nýbrž přiměřenou, neboť jinak by se nikdy tyto společnosti nemohly stát obětí trestné činnosti a vždy by se jednalo pouze o občanskoprávní záležitost a ustanovení § 211 tr. zákoníku by ztratilo smysl.“ Žalobkyně však nepřistoupila k následnému prověřování údajů získaných od žalovaného ve výdajové stránce a vyšla pouze z obecného zákonem stanoveného životního minima, aniž by pečlivěji prověřila reálnou finanční situaci žalovaného, čímž nebyla naplněna ani přiměřená míra obezřetnosti, o které Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí uvažoval.

18. Smyslem zakotvení povinnosti poskytovatelů spotřebitelských úvěrů posuzovat úvěruschopnost spotřebitele v zákoně je především ochrana spotřebitelů před rizikovými úvěry a dále řešení problému rostoucího zadluženosti domácností (viz *důvodovou zprávu k zákonu o spotřebitelském úvěru*). Povinnost věřitele posoudit před uzavřením smlouvy bonitu spotřebitele představuje pro spotřebitele i určitou záruku, že věřitel bude při poskytování úvěru postupovat tak, aby jej do určité míry chránil před neschopností splácet. Primárním chráněným zájmem je zde ochrana spotřebitele před neodpovědným poskytnutím úvěru, které by vedlo k jeho insolvenční situaci se všemi negativními následky, a to jak ekonomickými v podobě ztráty majetku, tak společenskými v podobě společenské stigmatizace (viz *Wachtlová, L.; Slanina, J. Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 99*). Součástí odborné péče poskytovatele úvěru je přitom i taková obezřetnost, která jej vede k nespolehání se jen na údaje tvrzené žadatelem o úvěr, ale i k prověření (požadavku na doložení) těchto tvrzení (srov. *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 30/2015-39, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3225/2015, použitelný i za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb.*).
19. V poměrech projednávané věci tudíž soud uzavírá, že žalobkyně svou povinnost stanovenou zákonem nesplnila. Důsledkem nesplnění této zákonné povinnosti je absolutní neplatnost dotčené smlouvy a redukce nároku žalobkyně vůči žalovanému toliko na vrácení holého zůstatku jistiny spotřebitelského úvěru z titulu bezdůvodného obohacení ve smyslu ust. § 2991 o. z. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně poskytla žalovanému jistinu v celkové výši 100 000 Kč bez právního titulu (s ohledem na zjištěnou absolutní neplatnost smlouvy), došlo tak k bezdůvodnému obohacení žalovaného. Zároveň bylo prokázáno, že žalovaný na tento svůj dluh již žalobkyni splatil částku 96 796 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 3 204 Kč z titulu bezdůvodného obohacení. Ve zbývajícím rozsahu byla žaloba zamítnuta, neboť tyto nároky vyplývaly z neplatně uzavřené smlouvy.
20. Pokud jde o příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení soud uvádí, že nárok na úroky z prodlení podle § 1970 o. z. vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením bezdůvodného obohacení. Podle obecné úpravy splatnost bezdůvodného obohacení nastává na základě výzvy věřitele (§ 1958 odst. 2 o. z.). Splatnost bezdůvodného obohacení vzniklého v důsledku porušení povinnosti zkoumat úvěruschopnost dlužníka má však speciální úpravu přímo v § 87 odst. 1, 2 ZoSÚ, která má přednost před úpravou obecnou upravenou v občanském zákoníku. Podle citovaného ustanovení je tak dlužník povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem. Lhůta k plnění tedy není odvozena od výzvy věřitele k plnění, ale je stanovena až v rozhodnutí soudu, a to za situace, kdy mezi účastníky nedošlo k dohodě o splatnosti dluhu z titulu bezdůvodného obohacení (blíže srov. *rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3675/2021*). Soud proto uplatněný nárok na zákonné úroky z prodlení zamítl v celém rozsahu, jelikož dosud s ohledem na shora uvedené nedošlo k prodlení na straně žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

21. Lhůta k plnění pak byla stanovena podle § 87 odst. 1 ZoSÚ v délce tří dnů, neboť s ohledem na výši dlužné částky je zjevné, že žalovaný bude schopen v této lhůtě dluh z titulu bezdůvodného obohacení uhradit.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnější žalovaný žádnou náhradu nákladů přiznat nepožadoval.
23. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl skutečnost, že ve věci žalovaného bylo dne 7. 4. 2026 zahájeno insolvenční řízení, které projednává Krajský soud v Brně pod sp. zn. KSBR 32 INS 6354/2026. Dosud však nebyl zjištěn jeho úpadek, a tudíž nic v tomto smyslu nebrání projednání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nebudou-li povinnosti stanovené tímto rozhodnutím plněny řádně a včas, může oprávněná osoba po právní moci rozhodnutí podat návrh na soudní výkon rozhodnutí podle části šesté o. s. ř. nebo návrh na exekuci podle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu.

Louny 14. dubna 2026

Mgr. Michal Drobílek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Zlatníková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobkyně: ESSOX s.r.o., IČO 26764652
sídlem F. A. Gerstnera 52, 370 01 České Budějovice
zastoupená advokátem Mgr. Janem Ševčíkem
sídlem Na královně 862, 156 00 Praha 5

proti

žalované: A K [redacted] narozená [redacted]

o zaplacení částky 21 245,68 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni
částku 14 952,82 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10,00 % ročně z částky 14 952,82 Kč od 6. 2. 2020 do zaplacení,
částku ve výši 6 292,86 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10,00 % ročně z částky 6 292,86 Kč od 6. 2. 2020 do zaplacení, to vše ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 2 302 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Jana Ševčíka, advokáta se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Soud proto ve věci postupoval podle ustanovení § 115a o. s. ř., dle kterého k projednání věci samé není třeba nařizovat Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednávání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí.

2. Žalobkyně se svou žalobou domáhala vydání rozhodnutí, kterým by soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 21 245, 68 Kč s příslušenstvím. Uvedený nárok vychází ze smlouvy o úvěru č. SU4000821851 ze dne 22. 10. 2016 uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou, na základě které žalobkyně poskytla žalované úvěr k nákupu spotřebního zboží u společnosti OKAY s.r.o., u které žalovaná chtěla zakoupit pračku na úvěr v celkové výši 34 968 Kč s tím, že celková splatná částka byla stanovena částkou 98 352 Kč. Tento úvěr se žalovaná zavázala zaplatit v pravidelných 72 měsíčních splátkách po 1 366 Kč při smluvené úrokové sazbě 33,31 %. Jelikož se žalovaná následně dostala do prodlení s úhradou 37 splátky a následujících, došlo ze strany žalobkyně k zesplatnění úvěru ke dni 16. 1. 2020. Žalovaná s žalobkyní dále uzavřela smlouvu o úvěru č. SU4000897157 ze dne 3. 12. 2016, na základě které žalobkyně poskytla žalované úvěr k nákupu spotřebního zboží u společnosti OKAY s.r.o. k nákupu sedací soupravy ve výši 17 079 Kč a celková splatná částka byla stanovena na 35 040 Kč, který se žalovaná zavázala řádně a včas hradit formou pravidelných 60 měsíčních splátek po 584 Kč při smluvené úrokové sazbě 32,41 % ročně. Následně se pak žalovaná dostala do prodlení s řádným splácením svého závazku, když neuhradila splátku č. 35 a následující a následně tak žalobkyně úvěr ke dni 16. 1. 2020 zesplatnila. Ke dni zesplatnění činil dluh na prvním úvěru částku 28 706,82 Kč a na druhém úvěru částku 12 088,86 Kč. Žalobkyně žalovanou poté na tyto dlužné částky uzavřely dohody o uznání dluhů a o jejich úhradě tak, že žalované bylo umožněno tyto dlužné částky dále sjednaným způsobem splácet. Tímto způsobem poté žalovaná na právní úvěr uhradila celkem 14 952,82 Kč a na druhý úvěr částku 6 292,86 Kč a s dalším splácením se již dostala do prodlení. Celková dlužná částka tak tedy představuje 21 245,68 Kč, což je zůstatek nesplaceného prvního závazku ve výši 14 952,82 Kč a nesplaceného druhého závazku ve výši 6 292,86 Kč. S těmito částkami žalovaná i po následných výzvách zůstala v prodlení.
3. Ve věci byl vydán platební rozkaz, který byl následně zrušen, neboť se jej nepodařilo doručit do vlastních rukou žalované. Žalovaná se v průběhu celého řízení k věci samé nijak nevyjádřila a proti nárokům žalobkyně nevznesla žádné námitky.
4. Na základě skutkových tvrzení obsažených v žalobě a připojených důkazů má soud po právní stránce za prokázáno, že mezi žalobkyní a žalovanou vznikly smluvní vztahy v režimu občanského zákoníku podle § 2395 a následující a podle zákona č. 257/2016 Sb. tak, jak jsou podrobně popsány výše. Dále že v průběhu těchto smluvních vztahů žalovaná poskytnuté úvěry řádně a včas v plné výši neuhradila, což vedlo k zesplatnění obou úvěrů ze strany žalobkyně s požadavkem na jejich okamžité zaplacení, výsledkem čehož bylo uzavření dvou dohod na každý úvěr samostatně, na základě kterých žalovaná své závazky vůči žalobkyni platně a účinně uznala, čímž jí vznikla novace původních závazků, kdy žalovaná se zavázala dlužné částky řádně a včas hradit příslušnými dohodnutými splátkami. Soud má dále za prokázáno, že žalovaná tuto svou povinnost opět splnila pouze zčásti a se splácením těchto závazků se dále dostala do prodlení s tím, že dohodnuté splátky přestala zcela hradit a poslední platby byly účinné dne 15. 11. 2021 na úvěr č. 1 a dne 21. 1. 2022 na úvěr č. 2. Dále již pak na své závazky ničeho neuhradila. Soud má tedy za prokázáno, že žalovaná žalobkyni i nadále dluží celkem částku 21 245,68 Kč představující součet obou nesplacených úvěrů, a sice částku 14 952,82 Kč a částku 6 292,86 Kč. Soud rovněž akceptuje požadavek na zákonný úrok z prodlení od 6. 2. 2020 u obou částek, neboť dle dohod o uznání dluhu měly být částky uhrazeny do 5. 2. 2020. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem a k tomu, že žalovaná se v průběhu řízení k celé věci nevyjádřila, považuje soud nárok žalobkyně za prokázaný a odůvodněný a z tohoto důvodu žalobě v plném rozsahu vyhověl.
5. Výrok o nákladech řízení je důsledkem ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil žalované zaplatit žalobkyni celkem částku 2 302 Kč, což je odměna za 3

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

úkony právní služby po 300 Kč, 3x režijní paušál po 100 Kč, 21 % DPH 252 Kč a soudní poplatek ve výši 850 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Nebude-li splněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Louny 6. září 2023

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Vyskočilovou, ve věci

žalobkyně: Bohemia Faktoring, a.s., IČO 27242617
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: D. B. narozený
bytem

o 2 719,69 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba se zamítá v části, ve které se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 1 050,67 Kč, kapitalizovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 376,75 Kč, zákonného úroku z prodlení ročně z částky 2 719,69 Kč od 2. 8. 2025 do 18. 5. 2026 a z částky 1 050,67 Kč od 19. 5. 2026 do zaplacení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 1 669,02 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 1 669,02 Kč od 19. 5. 2026 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala u Okresního soudu v Lounech žalobu, kterou se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 719,69 Kč s příslušenstvím. Svůj návrh odůvodnila tím, že žalovaný uzavřel s právním předchůdcem žalobkyně, Českou spořitelnou, a.s., IČ 45244782, se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00 (dále jen „ČS“), dne 23.09.2022 smlouvu o účtu č. 4851920073 (dále jen „Smlouva“), na základě které byl

žalovanému zřízen sporožirový účet. Nedílnou součástí Smlouvy jsou Všeobecné obchodní podmínky ČS. Žalovaný byl dle Smlouvy povinen platit ČS ceny za služby a produkty poskytované ČS v souladu s platným sazebníkem ČS. Vzhledem k tomu, že na účtu vznikl nepovolený debetní zůstatek, vznikla žalovanému povinnost tento nepovolený debetní zůstatek vyrovnat s tím, že ode dne vzniku tohoto nepovoleného debetního zůstatku (až do doby jeho vyrovnání) byl žalovaný povinen hradit ČS z částky nepovoleného debetního zůstatku úrok z prodlení ve výši dle oznámení ČS (tj. ve výši zákonné dle občanskoprávních předpisů). Debetní zůstatek přes upomínky učiněné ze strany ČS vyrovnán nebyl, a proto převedla ČS pohledávku dne 30.9.2024 na evidenční účet pohledávek z nepovolených debetních zůstatků. K tomuto dni činil nepovolený debetní zůstatek částku 1669,02 Kč. Ani na základě oznámení právního předchůdce žalobkyně o převodu pohledávky na evidenční účet pohledávek k úhradě dlužné částky nedošlo. Pohledávka za žalovaným byla právním předchůdcem žalobkyně postoupena žalobkyni postupní smlouvou ze dne 14. 7. 2025 a to s účinností ke dni 1. 8. 2025. Postoupení bylo žalovanému oznámeno dopisem ze dne 18. 8. 2025. Žalobkyně uplatnila u soudu nárok na zaplacení dlužné jistiny ve výši 2719,69 Kč a úroku z prodlení ve výši 376,75 Kč kapitalizovaných ke dni postoupení pohledávky.

2. Soud ve věci rozhodl elektronickým platebním rozkazem, který se nepodařilo žalovanému doručit a byl proto zrušen. K jednání nařízenému na den 17. 6. 2026 se nedostavil žádný z účastníků. Žalobkyně svoji neúčast řádně omluvila a souhlasila s projednáním věci v její nepřítomnosti a žalovaný svoji neúčast při jednání nijak neomluvil, ač mu bylo předvolání k jednání doručeno uložením dne 18. 5. 2026. Soud proto věc projednal dle ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř. bez přítomnosti účastníků.
3. Z rámcové smlouvy o finančních službách ze dne 23. 9. 2022, její přílohy, výpisu z evidence právního předchůdce žalobkyně, smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 14. 7. 2025, potvrzení o zaplacení kupní ceny, seznamu pohledávek, dohody o úplatě, oznámení o postoupení, oznámení žalobkyně a předžalobní výzvy z 20. 10. 2025 soud shledal, že žaloba je částečně důvodná. Listinné důkazy jsou oporou pro závěr, že mezi právním předchůdcem žalobkyně a žalovaným došlo k uzavření rámcové smlouvy o finančních službách dne 23. 9. 2022. Právní předchůdce žalobkyně se zavázal pro žalovaného vést účet č. 4851920073/0800 s tím, že ceny a úroky vyplývají z ceníku České spořitelny a.s., a služby a podmínky lze nalézt v přílohách. Výslovně neupravené podmínky se řídí VOP České spořitelny a.s.. Dle přílohy k rámcové smlouvě měla být žalovanému poskytnuta debetní platební karta se sjednaným limitem. Dle podkladů právního předchůdce žalobkyně z 1.8.2025 činil dluh žalovaného k 1.6.2024 1 669,02 Kč s tím, že k tomuto přirůstaly úroky až do částky 2 719,69 Kč. Celková pohledávka spravovaná na evidenčním účtu byla ke dni 26. 9. 2024 navýšena na částku 2 719,69 Kč z původně evidovaného debetního zůstatku 1669,02 Kč a došlo ke kapitalizaci úroků na částku 376,75 Kč. z přehledu vyplývá ve výši 3 096,44 Kč. Dle tohoto přehledu měla jistina činit 2 719,69 Kč a úroky z prodlení 376,75 Kč. Dle seznamu postoupených pohledávek právní předchůdce žalobkyně žalobkyni postoupil pohledávku za žalovaným ve výši 2 719,69 Kč co do jejího zůstatku, celkem 3 096,44 Kč. Dle smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 14. 7. 2025 byla pohledávka za žalovaným postoupena žalobkyni a dle potvrzení o zaplacení kupní ceny byla kupní cena uhrazena v plné výši. Postoupení pohledávky bylo žalovanému oznámeno dopisem z 18. 8. 2025 právním předchůdcem žalobkyně a dopisem z téhož dne

žalobkyně vyzvala žalovaného k úhradě dluhu s tím, že se jedná o pohledávku vzniklou ze smlouvy č. 5494143003. Naposledy byl žalovaný vyzván k zaplacení částky 3 173,50 Kč dopisem zástupce žalobkyně ze dne 20. 10. 2025 s upozorněním na možnost zahájení soudního řízení.

4. V posuzovaném případě byla mezi právním předchůdcem žalobkyně a žalovaným uzavřena smlouva o účtu, jejíž náležitosti jsou upraveny v ustanovení § 2662 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Soud má za prokázané, že žalovaný vedl u právního předchůdce žalobkyně sporožirový účet, na němž došlo k vzniku nepovoleného debetního zůstatku ve výši 1669,02 Kč. V této výši byl debetní zůstatek převeden na evidenční účet. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaný neměl s právním předchůdcem žalobkyně sjednán úvěrový rámec ani jiné oprávnění, na jehož základě by byl oprávněn čerpat peněžní prostředky nad rámec disponibilního zůstatku na účtu. Za této situace soud uzavírá, že finanční prostředky, které žalovaný vyčerpal nad rámec svého zůstatku, mu byly poskytnuty bez právního důvodu. Tím žalovaný získal majetkový prospěch na úkor právního předchůdce žalobkyně, aniž by k tomu existoval právní titul. Takové plnění je třeba kvalifikovat jako bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 a násl. občanského zákoníku. Žalovaný je proto povinen toto bezdůvodné obohacení vydat, a to v rozsahu, v jakém trvá, tedy nejméně ve výši odpovídající nepovolenému debetnímu zůstatku, tj. 1669,02 Kč, když z žádného důkazu nevyplynulo, že by žalovaný v průběhu řízení ve prospěch této pohledávky alespoň zčásti plnil.
5. Žalobkyně se však domáhala zaplacení částky 2 719,69 Kč. Soud konstatuje, že částka převyšující samotný nepovolený debet nepředstavuje bezdůvodné obohacení jako takové, nýbrž může být tvořena příslušenstvím pohledávky. Soud se zabýval strukturou žalované jistiny. Z provedených důkazů vyplývá, že původní nepovolený debet činil 1 669,02 Kč, žalobce požaduje na jistinu celkem 2 719,69 Kč. Rozdíl mezi těmito částkami představuje navýšení o další příslušenství (zejména úroky či poplatky), které bylo kapitalizováno do jistiny. V tomto směru soud konstatuje, že věřitel je oprávněn požadovat pouze jistinu odpovídající skutečně poskytnutým peněžním prostředkům, příslušenství (úroky, poplatky) nelze bez výslovného a platného ujednání automaticky započítávat do jistiny (tzv. anatocismus), zejména ve spotřebitelských vztazích je nutno posuzovat přiměřenost a transparentnost takového postupu. Žalobce neprokázal, že by kapitalizace příslušenství do jistiny byla výslovně sjednána, ani, že by tato úprava obstála z hlediska ochrany spotřebitele. Proto soud uzavírá, že nárok na jistinu je důvodný pouze do výše původního nepovoleného debetu 1 669,02 Kč, zatímco ve zbytku (1 050,67 Kč) je žaloba nedůvodná. Z obsahu spisu lze uzavřít, že tato částka zahrnuje zejména úroky, případně sankční úroky či poplatky spojené s neoprávněným čerpáním peněžních prostředků. Soud proto uzavírá, že zatímco částka 1 669,02 Kč představuje samotné bezdůvodné obohacení, zbývající část požadovaného plnění lze přiznat pouze tehdy, pokud má oporu v právním předpisu nebo ve smluvním ujednání mezi účastníky smluvního vztahu, a pokud byl její vznik a výše v řízení řádně prokázán.
6. Na základě výše uvedeného soud posoudil nárok žalobkyně jako důvodný v rozsahu jistiny odpovídající nepovolenému debetnímu zůstatku, přičemž o zbytku uplatněného nároku rozhodl podle toho, zda žalobkyně unesla své důkazní břemeno ohledně existence a výše

příslušenství. Žalobkyně se k jednání nedostavila a soud jí proto nemohl poskytnout poučení ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. o tom, že je třeba označit důkazy k prokázání jejích tvrzení. V rozsahu přesahujícím částku 1669,02 Kč proto soud žalobu zamítl, neboť žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně právního důvodu a výše uplatněného příslušenství. Nebylo prokázáno konkrétní smluvní ujednání ani jiný právní titul, z něhož by žalobci vznikl nárok na požadované úroky či poplatky v žalované výši.

7. Pokud se žalobce domáhal rovněž zaplacení úroku z prodlení za dobu předcházející doručení žaloby žalovanému, soud tento nárok neshledal důvodným. V řízení nebylo dostatečně prokázáno, že vyčíslený úrok odpovídá transparentnímu a platnému smluvnímu ujednání, žalobkyně neprokázala ani způsob, jakým k uvedené částce dospěla. Podle § 1970 občanského zákoníku vzniká právo na úrok z prodlení tehdy, dostane-li se dlužník do prodlení se splněním peněžitého dluhu. V případě bezdůvodného obohacení však povinnost plnit nevzniká automaticky okamžikem přijetí plnění, nýbrž teprve okamžikem, kdy je dlužník věřitelem k vydání obohacení vyzván, popřípadě kdy se o své povinnosti prokazatelně dozví. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplynulo, že by žalobce žalovaného před podáním žaloby řádně a prokazatelně vyzval k vrácení bezdůvodného obohacení, ani že by bylo prokázáno doručení takové výzvy žalovanému. Za této situace nelze uzavřít, že by se žalovaný dostal do prodlení již před doručením žaloby.
8. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., dle kterého, měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů řízení poměrně rozdělí, popř. vysloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při posuzování úspěchu a neúspěchu soud přihlíží k požadovanému příslušenství. Dle nálezu Ústavního soudu ČR I ÚS 2717/08 při absenci výslovného pravidla soud vezme v úvahu výši úroku z prodlení požadovaného účastníkem „do zaplacení“ ve výši stanovené ke dni vyhlášení svého rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.). Za této situace byla míra úspěchu a neúspěchu stran srovnatelná. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
9. Lhůtu k plnění soud v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. určil do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, když neshledal žádné skutečnosti odůvodňující jinou lhůtu k plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).

Nebudou-li povinnosti stanovené tímto rozhodnutím plněny řádně a včas, může oprávněná osoba po právní moci rozhodnutí podat návrh na soudní výkon rozhodnutí podle části šesté o. s. ř. nebo návrh na exekuci podle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu.

Louny 17. června 2026

JUDr. Eva Vyskočilová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Dlouhá